

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشاینده، با رحم

قَدْ سَمِعَ اللَّهُ قَوْلَ الَّتِي تُجَادِلُكَ فِي زَوْجِهَا وَ تَشْتَكِي - إِلَى اللَّهِ وَ اللَّهُ يَسْمَعُ تَحَاوُرَكُمَا إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ (1)

به یقین شنید خدا سخن زنی را که بحث می کند با تو در باره شوهرش و شکایت می کند به سوی خدا و خدا می شنود محاوره هر دوی شما را. هر آئینه است خدا شنوا، بینا. (1)

الَّذِينَ يُظَاهِرُونَ مِنْكُمْ مِمَّنْ نِسَائِهِمْ مَا هُنَّ أُمَّهَاتِهِمْ **إِنَّ أُمَّهَاتُهُمْ إِلَّا اللَّائِي وَلَدْنَهُمْ وَ إِنَّهُمْ لَيَقُولُونَ مُنْكَرًا مِنَ الْقَوْلِ وَ زُورًا وَ إِنَّ اللَّهَ لَعَفُوٌّ غَفُورٌ (2)**

آنانکه می کنندظهار از شما از زنان ایشان نیستند این زنان مادران ایشان؛ نیست مادران ایشان مگر آن زنان که زائیده اند ایشان را. و هر آئینه ایشان البته می گویند ناپسند از سخن و دروغی را. و هر آئینه خدا است البته بخشنده، آمرزنده. (2)

وَ الَّذِينَ يُظَاهِرُونَ مِنْ نِسَائِهِمْ ثُمَّ يَعُودُونَ لِمَا قَالُوا فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مِّنْ قَبْلِ أَنْ يَتَمَاسَّ ذَٰلِكُمْ تَوْعَظُونَ بِهِ ۗ وَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ (3)

و آنانکه می کنندظهار از زنان ایشان باز بر می گردند از آنچه گفتند پس آزاد کردن برده (لازم است) از پیش آنکه تماس می کنند با یکدیگر. این را شما پند داده می شوید به آن. و خدا است به آنچه می کنید آگاه. (3)

فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ شَهْرَيْنِ مُتَتَابِعَيْنِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَتَمَاسَّ ۖ فَمَنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَاِطْعَامُ سِتِّينَ مِسْكِينًا ۚ ذَٰلِكَ لِتُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَ رَسُولِهِ ۗ وَ تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ ۗ وَ لِكُفْرَيْنِ عَذَابٌ أَلِيمٌ (4)

پس کسی که نیافت (برده) پس روزه گرفتن دو ماه پی در پی از پیش آنکه تماس می کنند با یکدیگر (لازم است)؛ پس کسی که نمی تواند پس غذا دادن شصت مسکین (لازم است). این (حکم) تا ایمان آورید به خدا و پیغمبر او. و این است حد های خدا. و برای نامعتقدان است عذاب درد دهنده. (4)

إِنَّ الَّذِينَ يُحَادُّونَ اللَّهَ وَ رَسُولَهُ كُتِبُوا كَمَا كُتِبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ ۗ وَ قَدْ أَنْزَلْنَا آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ وَ لِكُفْرَيْنِ عَذَابٌ مُّهِينٌ (5)

هر آئینه آنانکه مخالفت می کنند خدا را و پیغمبر او را خوار و ذلیل کرده شدند مانند آنچه که

خوار و ذلیل کرده شد آنان از پیش ایشان. و به یقین فرو فرستادیم ما آیت های روشن. و برای نامعتقدان است عذاب خوار کننده ئی. (5)

يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُهُم بِمَا عَمِلُوا أَمْ أَحْصَاهُ اللَّهُ وَ نَسُوهُ وَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ (6)

روزی که بر می خیزاند ایشان را خدا همه یکجا پس خبر می دهد ایشان را به آنچه کردند. ثبت کرد آن را خدا و فراموش کردند او را. و خدا است بر همه چیز گواه. (6)

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَ مَا فِي الْأَرْضِ صَلِيَ مَا يَكُونُ مِنَ النَّجْوَى ثَلَاثَةَ إِلَّا هُوَ رَابِعُهُمْ وَ لَا خَمْسَةَ إِلَّا هُوَ سَادِسُهُمْ وَ لَا أَدْنَىٰ مِنْ ذَلِكَ وَ لَا أَكْثَرَ إِلَّا هُوَ مَعَهُمْ أَيْنَ مَا كَانُوا صَلِيَ ثُمَّ يُنَبِّئُهُمْ بِمَا عَمِلُوا يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ (7)

آیا ندیدی آنکه خدا می داند آنچه در آسمان ها است و آنچه در زمین است؛ نمی باشد از راز گویی سه (شخص) مگر او است چهارم ایشان و نه پنج مگر او است ششم ایشان و نه کمتر از این و نه زیاده مگر او است همراه ایشان هر جا که باشند؛ باز خبر می دهد ایشان را به آنچه کردند روز قیامت. هر آینه خدا است به همه چیز دانا. (7)

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ نُهُوا عَنِ النَّجْوَىٰ ثُمَّ يَعُودُونَ لِمَا نُهُوا عَنْهُ وَ يَتَنَجَّوْنَ بِالْإِثْمِ وَ الْعُدْوَانِ وَ مَعْصِيَةِ الرَّسُولِ وَ إِذَا جَاءُوكَ حَيَّوْكَ بِمَا لَمْ يُحْيِكَ بِهِ اللَّهُ وَ يَقُولُونَ فِيْ أَنفُسِهِمْ لَوْ لَا يُعَذِّبُنَا اللَّهُ بِمَا نَقُولُ حَسْبُهُمْ جَهَنَّمُ يَصَلُّونَهَا صَلِيَ فَبِئْسَ الْمَصِيرُ (8)

آیا ندیدی به سوی آنانکه منع شدند از راز گویی باز بر می گردند بر آنچه منع شدند از آن و راز گویی می کنند با یکدیگر به گناه و تجاوز و نافرمانی پیغمبر و وقتیکه آمدند پیش تو سلام دادند ترا به آنچه نمی دهد سلام ترا به آن خدا و می گویند در نفس های خود چرا نمی کند عذاب ما را خدا به سبب آنچه می گوئیم؟ کافی است ایشان را دوزخ در می آید در آن؛ پس بد جای بازگشت است. (8)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا تَنَجَّيْتُمْ فَلَا تَنَدَجُوا بِالْإِثْمِ وَ الْعُدْوَانِ وَ مَعْصِيَةِ الرَّسُولِ وَ تَنَدَجُوا بِالْبُرِّ وَ التَّقْوَىٰ صَلِيَ وَ اتَّقُوا اللَّهَ الَّذِيْ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ (9)

ای آنانکه ایمان آورده اید وقتیکه با یکدیگر راز گویی کردید پس نکنید با یکدیگر راز گویی به گناه و تجاوز و نافرمانی پیغمبر و با یکدیگر راز گویی کنید به نیکوکاری و پرهیزگاری؛ و بپرهیزید (خشم) خدا را آنکه به پیش او جمع کرده می شوید. (9)

إِنَّمَا النَّجْوَىٰ مِنَ الشَّيْطَانِ لِيَحْزَنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَ لَيْسَ بِضَارِّهِمْ شَيْئًا إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَ عَلَىٰ اللَّهِ

فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ (10)

جز این نیست که راز گوئی است از شیطان تا غمگین سازد آنان را که ایمان آوردند و نیست زیان رساننده ایشان را چیزی مگر به اجازه خدا. و بر خدا پس باید اعتماد کنند ایمان آورنده گان. (10)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا قِيلَ لَكُمْ تَفَسَّحُوا فِي الْمَجَالِسِ فَافْسَحُوا يَفْسَحِ اللَّهُ لَكُمْ **مِ** وَإِذَا قِيلَ انشُرُوا فَانشُرُوا يَرْفَعِ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْكُمْ وَالَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ **دَرَجَاتٍ** ۗ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ (11)

ای آنانکه ایمان آورده اید و قتیکه گفته شد برای شما جای باز کنید در مجلس ها پس جای باز کنید، جای باز می کند خدا برای شما؛ و قتیکه گفته شد بر خیزید پس بر خیزید، می کند بلند خدا آنان را که ایمان آوردند از شما و آنان را که داده شدند دانش مرتبه ها. و خدا است به آنچه می کنید آگاه. (11)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا نَجَّيْتُمُ الرَّسُولَ فَقَدِّمُوا بَيْنَ يَدَيْ نَجْوٰكُمْ صَدَقَةٌ ۗ ذَٰلِكَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَأَطْهَرُ ۗ فَإِنْ لَّمْ تَجِدُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ (12)

ای آنانکه ایمان آورده اید و قتیکه راز گوئی کردید پیغمبر را پس پیش کنید میان دو دست (پیش از) راز گوئی شما خیرات. این بهتر است برای شما و پاک تر. پس اگر نیافتید پس هر آینه خدا است آمرزنده، با رحم. (12)

ءَ أَشْفَقْتُمْ أَنْ تُقَدِّمُوا بَيْنَ يَدَيْ نَجْوٰكُمْ صَدَقَاتٍ ۗ فَإِذْ لَمْ تَفْعَلُوا وَ تَابَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَ ءَاتُوا الزَّكَاةَ وَ أَطِيعُوا اللَّهَ وَ رَسُولَهُ ۗ وَاللَّهُ خَبِيرٌ ۗ بِمَا تَعْمَلُونَ (13)

آیا ترسیدید اینکه پیش کنید میان دو دست (پیش از) راز گوئی شما خیرات ها؟ پس چون نکرديد و در گذشت خدا از شما پس برپا کنید نماز را و بدهید زکات را و فرمانبرداری کنید خدا را و پیغمبر او را. و خدا است آگاه به آنچه می کنید. (13)

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ تَوَلَّوْا قَوْمًا غَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مَّا هُمْ مِنْكُمْ وَلَا مِنْهُمْ وَ يُخْلِفُونَ عَلَى الْكَذِبِ وَ هُمْ يَعْلَمُونَ (14)

آیا ندیدی به سوی آنانکه دوستی کردند قومی را که غضب کرد خدا بر ایشان نیستند ایشان از شما و نه از ایشان و سوگند می خورند بر دروغ و ایشان می دانند. (14)

أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا **مِ** إِنَّهُمْ سَاءَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ (15)

آماده کرده است خدا برای ایشان عذابی سختی؛ هر آئینه ایشان بد بود آنچه بودند می کردند.
(15)

اتَّخَذُوا أَيْمَانَهُمْ جُنَّةً فَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ فَلَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ (16)

گرفتند سوگند های خود را سپری پس باز داشتند (مردم را) از راه خدا پس برای ایشان است عذابی خوار کننده ئی. (16)

لَنْ تُغْنِيَ عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ مِّنَ اللَّهِ شَيْئًا أُولَىٰ أَصْحَابِ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ (17)

هرگز دفع نمی کند از ایشان دارائی ایشان و نه اولاد های ایشان از (عذاب) خدا چیزی. آنها اند اهل دوزخ؛ ایشان در آنجا همیشه باشند گانند. (17)

يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ جَمِيعًا فَيَحْلِفُونَ لَهُ كَمَا يَحْلِفُونَ لَكُمْ صَاحِبِ هُمْ عَلَىٰ شَيْءٍ أَلَّا إِنَّهُمْ هُمُ الْكَاذِبُونَ (18)

روزی که بر می انگیزاند ایشان را خدا همه یکجا پس سوگند می خورند برای او همچنان که سوگند می خورند برای شما؛ و می پندارند آنکه ایشان بر چیزی هستند. بیگمان هر آئینه ایشان، ایشانند دروغگویان. (18)

اسْتَحْوَذَ عَلَيْهِمُ الشَّيْطَانُ فَأَنسَاهُمْ ذِكْرَ اللَّهِ أُولَىٰ نِكَ حِزْبِ الشَّيْطَانِ أَلَّا إِنَّ حِزْبَ الشَّيْطَانِ هُمُ الْخَاسِرُونَ (19)

غالب شده است بر ایشان شیطان پس فراموش ساخت ایشان را یاد کردن خدا. آنها اند لشکر شیطان. بیگمان هر آئینه لشکر شیطان ایشان اند زیان رسیده گان.

إِنَّ الَّذِينَ يُحَادُّونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ - أُولَىٰ نِكَ فِي الْأَذَلِّينَ (20)

هر آئینه آنانکه مخالفت می کنند خدا را و پیغمبر او را آنها اند در جمله خوارترین. (20)

كَتَبَ اللَّهُ لَأَعْلَيْنَ أَنَا وَرُسُلِي - إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ (21)

حکم کرد خدا: البته غالب می شوم من و پیغمبران من. هر آئینه خدا است توانا، غالب. (21)

لَا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ يُوَادُّونَ مَنْ حَادَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَوْ كَانُوا آبَاءَهُمْ أَوْ أَبْنَاءَهُمْ أَوْ إِخْوَانَهُمْ أَوْ عَشِيرَتَهُمْ أُولَىٰ نِكَ كَتَبَ فِي قُلُوبِهِمُ الْإِيمَانَ وَأَيَّدَهُم بِرُوحٍ مِّنْهُ صَاحِبِ وَ

يُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ أُولَئِكَ حِزْبُ اللَّهِ أَلَا إِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْمُفْلِحُونَ (22)

نمی یابی گروهی را که ایمان می آورند به خدا و روز آخر که دوستی کنند کسی را که مخالفت کرد خدا را و پیغمبر او را و اگر چه باشند پدران ایشان یا پسران ایشان یا برادران ایشان یا خویشاوندان ایشان. آنها نوشته است (خدا) در دل های ایشان ایمان را و یاری کرده است ایشان را به روحی از جانب خود؛ و در می آورد ایشان را در بوستان هایی که می رود از زیر آنها جوی ها همیشه در آنها. خوشنود شد خدا از ایشان و خوشنود شدند (ایشان) از خدا. آنها اند لشکر خدا. بیگمان هر آئینه لشکر خدا ایشانند رسته گاران. (22)